

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WY

Druga strona postępowania: Steiermärkische Landesregierung

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie przedłożone przez Landesverwaltungsgericht Steiermark (regionalny sąd administracyjny w Styrii, Austria) postanowieniem z dnia 3 lutego 2021 r.

(¹) Dz.U. C 148 z 26.4.2021.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln – Niemcy) – RV

(Sprawa C-724/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Sądem – Obywatelstwo Unii – Artykuł 21 TFUE – Swobodne przemieszczanie się i pobyt na terytorium państw członkowskich – Szczególna karalność uprowadzenia małoletniego za granicę – Ograniczenia – Ochrona dziecka – Proporcjonalność]

(2022/C 266/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżona: RV

Przy udziale: Staatsanwaltschaft Köln

Sentencja

Artykuł 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, zgodnie z którymi okoliczność, że jedno z rodziców zabiera swoje dziecko spod opieki kuratora uprawnionego do ustalenia jego miejsca pobytu, aby przewieźć je za granicę, jest zagrożona sankcją karną nawet w wypadku braku użycia przemocy, groźby wyrządzenia poważnej szkody lub podstępu, podczas gdy w sytuacji gdy dziecko przebywa na terytorium pierwszego państwa członkowskiego, ten sam czyn jest zagrożony karą tylko w wypadku użycia przemocy, groźby wyrządzenia poważnej szkody lub podstępu.

(¹) Data złożenia: 30.11.2021.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Lisboa (Portugalia) w dniu 17 marca 2022 r. – Super Bock Bebidas SA, AN, BQ/Autoridade da Concorrência

(Sprawa C-211/22)

(2022/C 266/11)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação de Lisboa

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację: Super Bock Bebidas SA, AN, BQ

Druga strona postępowania: Autoridade da Concorrência

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wertykalne ustalanie cen minimalnych stanowi samo w sobie naruszenie ze względu na cel, które nie wymaga uprzedniej analizy wystarczającego stopnia szkodliwości porozumienia?
- 2) Czy w celu udowodnienia, że element „porozumienia” istnieje w naruszeniu polegającym na (milczącym) ustalaniu cen minimalnych wobec dystrybutorów, konieczne jest wykazanie w konkretnym przypadku, że dystrybutorzy stosowali w praktyce ustalone ceny, w szczególności za pomocą dowodu bezpośredniego?
- 3) Czy następujące okoliczności stanowią wystarczające przesłanki, aby uznać, że popełnione zostało naruszenie polegające na (milczącym) ustalaniu cen minimalnych wobec dystrybutorów: i) przesłanie wykazów zawierających ceny minimalne i marże dystrybucyjne; ii) żądanie przedstawienia przez dystrybutorów informacji na temat cen sprzedaży; iii) skargi dystrybutorów (w przypadku gdy uważają oni, że narzucone im ceny odsprzedaży nie są konkurencyjne, lub stwierdzają, że konkurujący z nimi dystrybutorzy nie przestrzegają tych cen); iv) istnienie mechanizmów monitorowania cen (średnich cen minimalnych); oraz v) istnienie środków odwetowych (przy czym nie wykazano ich stosowania in concreto)?
- 4) Czy w świetle art. 101 ust. 1 lit. a) TFUE, art. 4 lit. a) rozporządzenia nr 330/2010⁽¹⁾, wytycznych Komisji Europejskiej w sprawie ograniczeń wertykalnych oraz orzecznictwa Unii można domniemywać, że porozumienie między dostawcą i jego dystrybutorami, ustalające (w sposób wertykalny) ceny minimalne i inne warunki handlowe mające zastosowanie do odsprzedaży, wykazuje wystarczający stopień szkodliwości dla konkurencji, z zastrzeżeniem analizy ewentualnych pozytywnych skutków gospodarczych wynikających z tej praktyki w rozumieniu art. 101 ust. 3 TFUE?
- 5) Czy jest zgodne z art. 101 ust. 1 lit. a) TFUE i orzecznictwem Unii Europejskiej orzeczenie sądu, w którym stwierdzono istnienie obiektywnego elementu „porozumienia” między dostawcą a dystrybutorami na podstawie wymienionych poniżej okoliczności:
  - i) ustalanie i narzucanie przez dostawcę wobec dystrybutorów w sposób regularny, powszechny i bez zmian w okresie trwania praktyki warunków handlowych, których dystrybutorzy muszą przestrzegać przy odsprzedaży towarów, które nabywają od dostawcy, w szczególności cen stosowanych wobec ich klientów, głównie w odniesieniu do cen minimalnych lub średnich cen minimalnych;
  - ii) informowanie o narzuconych cenach odsprzedaży ustnie lub pisemnie (pocztą elektroniczną);
  - iii) brak możliwości samodzielnego ustalania cen odsprzedaży przez dystrybutorów;
  - iv) zwyczajowa i powszechna praktyka, zgodnie z którą pracownicy dostawcy zwracają się (podczas rozmowy telefonicznej lub osobiście) do dystrybutorów o przestrzeganie wskazanych cen;
  - v) przestrzeganie w sposób powszechny przez dystrybutorów cen odsprzedaży ustalonych przez dostawcę (z wyjątkiem indywidualnych sprzeciwów) oraz sprawdzanie, czy zachowanie dystrybutorów na rynku jest ogólnie zgodne z warunkami ustalonymi przez dostawcę;
  - vi) okoliczność, że dystrybutorzy często sami zwracają się do dostawcy o wskazanie cen odsprzedaży, aby nie naruszać ustalonych warunków;
  - vii) ustalenie, że dystrybutorzy często skarżą się na ceny dostawcy, zamiast po prostu stosować inne ceny;
  - viii) ustalenie przez dostawcę (obniżonych) marż dystrybucyjnych i przyjęcie przez dystrybutorów założenia, że marże te odpowiadają poziomowi wynagrodzenia w ich działalności;
  - ix) stwierdzenie, że poprzez narzucenie niskich marży dostawca narzuca minimalną cenę odsprzedaży – w razie ich nieprzebrzegania marże dystrybucyjne mogą być ujemne;

- x) polityka rabatów przyznawanych dystrybutorom przez dostawcę, biorąc pod uwagę ceny odsprzedaży rzeczywiście stosowane przez dystrybutorów, przy czym wcześniej ustalona przez dostawcę cena minimalna jest poziomem uzupełnienia zapasów w „sell out”;
  - xi) konieczność przestrzegania przez dystrybutorów – biorąc pod uwagę w wielu przypadkach ujemną marżę dystrybucyjną – poziomów cen odsprzedaży narzuconych przez dostawcę; praktyka stosowania niższych cen odsprzedaży ma miejsce jedynie w bardzo konkretnych sytuacjach, gdy dystrybutorzy zwracają się do dostawcy o nowy rabat w „sell out”;
  - xii) ustalanie przez dostawcę i przestrzeganie przez dystrybutorów maksymalnych rabatów, które powinny być stosowane wobec odpowiednich klientów i które prowadzą do minimalnej ceny odsprzedaży – w razie ich nieprzestrzegania marża dystrybucyjna może być ujemna;
  - xiii) bezpośredni kontakt dostawcy z klientami dystrybutorów i ustalanie warunków odsprzedaży, które są im następnie narzucane;
  - xiv) interwencja dostawcy z inicjatywy dystrybutorów, polegająca na tym, że dostawca decyduje o zastosowaniu określonych rabatów handlowych lub reneocjuje warunki handlowe odsprzedaży; oraz
  - xv) skierowany do dostawcy przez dystrybutorów wniosek o wyrażenie zgody na przeprowadzenie określonej transakcji pod pewnymi warunkami w celu zabezpieczenia ich marży dystrybucyjnej?
- 6) Czy porozumienie w sprawie ustalenia minimalnych cen odsprzedaży, mające wskazane cechy i obejmujące prawie całe terytorium kraju, może wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi?

(¹) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 330/2010 z dnia 20 kwietnia 2010 r. w sprawie stosowania art. 101 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych – Dz.U. 2010 L 102, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 22 marca 2022 r. – Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP/CS

(Sprawa C-213/22)

(2022/C 266/12)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP

Druga strona postępowania kasacyjnego: CS

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy koszty utrzymania i premie z tytułu utraty dochodów, o których mowa odpowiednio w art. 3 lit. b) i c) rozporządzenia nr 2080/92 (¹) z dnia 30 czerwca 1992 r., mogą być należne, w przypadku gdy beneficjent udowodni, że [...] warunki zalesiania wymagane w krajowym programie pomocy nie zostały spełnione z przyczyn od niego niezależnych i że dołożył on wszelkich starań w celu osiągnięcia rezultatu?